

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/51/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119206729
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šišková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4119206729.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šiškovej a členov senátu JUDr. Dariny Vargovej a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobcov: 1/ neb. A. B., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom C. XXX/XX, D., 2/ E. B., nar. XX. XX. XXXX, C. XXX/XX, D., obaja v konaní zastúpení advokátkou: JUDr. Mária Jakubíková, Fraňa Mojtu 43, Nitra, IČO: 34 037 721, proti žalovanej: F. G. H., nar. XX. XX. XXXX, C. XXXX/XX, D., prechodne pobytom I. D. A. XXX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 9C/49/2019 -322 zo dňa 25. apríla 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd p o k r a č u j e v konaní s právnou nástupkyňou žalobcu 1/: neb. A. B., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom C. XXX/XX, D., a to s G. G. J., K. L., nar. XX. XX. XXXX, M. XXXX/X, D., ako so žalobkyňou 1/.

II. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. p o t v r d z u j e .

III. Žalobcom p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (ďalej ako „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom určil, že žalobcovia sú v celosti (v podiele 1/1) bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území D., pozemku registra „C“, parc. č. XXXX/X - záhrady o výmere 396 m², zapísanej na LV č. XXXX Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor (výrok I.). Zároveň žalobcom 1/ a 2/ priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinná zaplatiť žalovaná (výrok II.), kde o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím (výrok III.).

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil citáciou ust. § 132 ods. 1, § 133 ods. 2, § 134 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, § 628 zákona č. 60/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, § 228 ods. 2, § 262 ods. 1 a 2, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobcovia sa žalobou domáhali určenia, že sú v celosti (v podiele 1/1) bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. území D., pozemku registra „C“, parc. č. XXXX/X - záhrady o výmere 396 m², zapísanej na LV č. XXXX Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor. Dňa 12. 10. 2005 uzatvorili ako darcovia darovaciu zmluvu s obdarovanými (A. B., nar. XX. XX. XXXX a F. B., nar. XX. XX. XXXX – rodičia žalovanej), na základe čoho previedli na obdarovaných vlastnícke právo k pozemkom parc. č. XXXX/X, zastavaná plocha o výmere 26 m² a parc. č. XXXX/X záhrada o výmere 155 m², a to na každého z obdarovaných v podiele 1 k celku. Darovacia zmluva bola v priebehu vkladového konania dopĺňaná a upravená doložkou o oprave a doplnení darovacej zmluvy zo dňa 14. 12. 2005 a doložkou o oprave zo dňa 21. 06. 2006. Tvrdili, že na základe darovacej zmluvy nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a to k pozemku registra

„C“, parc. č. XXXX/X, záhrady o výmere 396 m², ktorá sa nachádza v kat. území D., a keďže rodičia žalovanej nenadobudli žiadnym právne relevantným spôsobom vlastníctvo k predmetnému pozemku, nemohli ho ani platne previesť na žalovanú a rovnako nemohli nadobudnúť vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti ani na základe vydržania, a to napriek tomu, že ju so súhlasom žalobcov užívali, pretože vedeli, že upravenou a vkladovanou zmluvou nebola darom prevádzaná vyššie uvedená nehnuteľnosť na parc. č. XXXX/X.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe uviedla, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudla riadnou darovacou zmluvou v dobrej viere v jej bezbremenosti, pričom sa spoliehala na zápis v katastrí nehnuteľností. Tvrdila, že nemala dôvod pochybovať o vlastníckom práve právnych predchodcov, t. j. jej rodičov, ktorí predmetnú nehnuteľnosť počas mnohých rokov vlastníctva zveľaďovali, budovali drobné stavby, starali sa o ňu ako svoju vlastnú, investovali nemalé množstvo finančných prostriedkov, taktiež platili dane z nehnuteľnosti konajúc s vedomím, že im vlastníctvo patrí, čo napokon vyplývalo aj z listu vlastníctva. Tvrdila, že od nadobudnutia predmetnej nehnuteľnosti (t. j. od roku 2005) konali právni predchodcovia ako vlastníci a nikdy neboli v ich vlastníctve a zveľaďovaní rušení, hoci žalobcovia bývajú v priamom susedstve, pričom mali možnosť spochybníť ich vlastníctvo, čo však neurobili.

5. Súd prvej inštancie mal na základe zisteného skutkového stavu za jednoznačne preukázané, že zo strany právnych predchodcov žalovanej nebola preukázaná ich dobromyseľnosť, čiže nebolo preukázané nadobudnutie spornej nehnuteľnosti vydržaním, neboli predložené žiadne dôkazy a ani v podstate žiadne skutkovo významné okolnosti o tom, že by právni predchodcovia žalovanej vstúpili na základe určitej relevantnej právnej skutočnosti do oprávnenej držby spornej nehnuteľnosti a že by táto držba bola nerušená počas zákonom stanovenej doby. Ďalej uviedol, že dôkazné bremeno preukázania právneho dôvodu držby a dobromyseľnosti zaťažuje toho, kto tvrdí, že došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním, čiže v tomto prípade to zaťažuje žalovanú, ktorá v predmetnom spore neuniesla dôkazné bremeno ohľadom vydržania spornej nehnuteľnosti jej právnymi predchodcami, ktorí už od samého začiatku, t. j. od doby uzavretia darovacej zmluvy vedeli, že predmetom darovania nie je aj sporná parcela, ale predmetom darovania sú len parcely č. XXXX/X vo výmere 155 m² a č. XXXX/X - zastavaná plocha vo výmere 26 m², pričom tieto skutočnosti zhodne potvrdili tak žalobcovia, ako aj svedkyňa F. B., ktorá predmetnú vec riešila, z čoho vyplýva, že právni predchodcovia žalovanej nepreukázali právny ani domnelý titul, od ktorého by sa odvíjala dobrá viera držiteľov - t. j. rodičov žalovanej. V predmetnom spore nebol preukázaný ani úmysel darcov (žalobcov) darovať spornú parcelu právnym predchodcom žalovanej, bolo preukázané, že došlo k omylu pri zápise vkladového konania, čiže nebolo preukázané, že by právni predchodcovia žalovanej nadobudli vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti titulom vydržania.

6. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovia boli v konaní úspešní, súd prvej inštancie im priznal plnú náhradu trov konania.

7. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. napadla odvolaním v zákonom stanovenej lehote žalovaná v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Odvolanie odôvodnila tým, že sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal aplikáciou § 257 Civilného sporového poriadku, pričom ten musí aplikovať toto ustanovenie a skúmať podmienky uplatnenia ex offio v každom konaní. Z odôvodnenia rozsudku však nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie vyššie uvedeným ustanovením zákona v napadnutom rozhodnutí bližšie zaoberal. Podľa jej názoru je súd prvej inštancie povinný skúmať, či vo veci neexistujú zvláštne okolnosti, na ktoré je potrebné pri uložení povinnosti uhradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (pri svojej argumentácii žalovaná poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 401/2006). Žalovaná ďalej uviedla, že pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať nielen na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých strán, ale tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane a aby neodporovalo dobrým mravom. Súd prvej inštancie vec neskúmal vo vyššie naznačenom smere a o nároku na náhradu trov konania rozhodol bez toho, že by dostatočne posúdil okolnosti, ktoré viedli žalobcov 1/ a 2/ k uplatneniu práva na súde práve voči nej, pričom stav zistený v konaní pretrvával dlhodobo.

8. Žalovaná ďalej poukázala na to, že svojim správaním nedala žalobcom zámienku žalovať práve ju, keď žalovanými mohli byť aj jej rodičia, prípadne žalobcovia mali dostatok času opraviť chyby v

katastri v súčinnosti s jej rodičmi, alebo tiež žalobcovia mohli svoje práva žalobou uplatniť kedykoľvek predtým, a to počas skutočne dlhého obdobia (od roku 2005 do roku 2019). V danom prípade nadobudla spornú nehnuteľnosť v dobrej viere a po kontrole údajov z katastra a z presvedčenia, že nehnuteľnosti sú v skutočnom vlastníctve jej rodičov. V tomto domnení žila celý život a ako také ich ako dar od rodičov prijala. Nie je jej vinou, ako vyplynulo z dokazovania, že chybou štátneho orgánu bol vykonaný nesprávny zápis, túto chybu jej rodičia a starý rodičia neodstránili, neskôr už ani nežiadali odstrániť a žili v takomto usporiadaní celý jej život. Žalobcovia sa dokonca počas prežívania usporiadaných vzťahov so žalovanou a jej rodičmi správali tak, ako keby fakticky darovali aj spornú nehnuteľnosť jej rodičom, keď ich nijako v užívaní neobmedzovali. Žalovať ju v momente, keď nadobudla nehnuteľnosti, je síce dovolené a možné, avšak nie je podľa jej názoru spravodlivé, aby za chyby a nedbalé staranie sa žalobcov o svoj majetok mala znášať trovy konania, ktoré nevyvolala žiadnym svojim konaním, v konaní sa len bránila, nakoľko žila v presvedčení, že nehnuteľnosti riadne nadobudla a že tieto nehnuteľnosti prvotne riadne nadobudli aj jej rodičia. Na spornej nehnuteľnosti žila aj so žalobcami a svojimi rodičmi, ktorí sa o spornú nehnuteľnosť starali, platili za ňu daň. Nikdy za svojho života nepočula od žalobcov námietky voči užívaniu či nakladaniu s nehnuteľnosťou. Samotný starý otec (žalobca 1/) považoval pozemok za majetok rodičov žalovanej. Žalobcovia nerozporovali ani starostlivosť o sporný pozemok a platenie daní. Neuvádzali, že platili daň z tohto pozemku. Je pochopiteľné, že rodičia žalovanej mohli nadobudnúť presvedčenie, že pozemok vydržali a ďalej sa už o právnu stránku veci nestarali. Až po posúdení veci súdom prvej inštancie a vyslovení názoru, že v tomto prípade nemohli nehnuteľnosť vydržať pre nesplnenie zákonných podmienok (žalovaná a jej rodičia nie sú právne vzdelaní), pochopili, že sporná nehnuteľnosť nemohla byť predmetom darovania žalovanej a žalovaná tento stav prijala.

9. Podľa žalovanej je potrebné prihliadnúť aj na dopad sporu na jej osobný a rodinný život. Žalovaná chcela na darovanom pozemku stavať rodinný dom pre svoju rodinu (manžel a dve malé deti). Po rozhodnutí žalobcov podať žalobu sa toto stalo nemožným, bolo nutné nájsť inú variantu zabezpečenia bývania s nie malými nákladmi, a to počas materskej a rodičovskej dovolenky. Dopad žaloby na zdravie a tehotenstvo žalovanej bol spomínaný už v konaní vo veci samej.

10. Žalovaná mala za to, že je potrebné posúdiť aj okolnosti, ktoré viedli žalobcov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Ďalej uviedla, že je potrebné vyhodnotiť možnosť využitia moderačného práva súdu a tým zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania. Zároveň žiadala, aby bolo posúdené, či v tomto prípade došlo k takým okolnostiam, ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutie o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania.

S poukazom na vyššie uvedené navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnuté výroky II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, resp. aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. K odvolaniu žalovanej sa podaním zo dňa 14. 09. 2023 vyjadrili žalobcovia 1/ a 2/. Odvolanie žalovanej považovali v celom rozsahu za nedôvodné a účelové. Pokiaľ by súd prvej inštancie rozhodol inak a im by náhradu trov konania voči žalovanej nepriznal, bolo by to porušenie práva na spravodlivý proces a rozhodnutie v rozpore s dobrými mravmi, a to vzhľadom na okolnosti daného prípadu. Súd prvej inštancie nevzhladol pri žalovanej žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti tohto sporu. Žalovaná v tomto smere ohľadom náhrady trov konania v celom súdnom konaní ani nevzniesla žiadnu požiadavku na nepriznanie náhrady trov konania z dôvodu, že tu existujú dôvody osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti prípadu. V súdnom spise je dostatok dôkazov, že spornú parcelu nescudzili a nepreviedli na rodičov žalovanej a len chybou správneho orgánu pri zavkladovaní predchádzajúcej darovacej zmluvy zo dňa 05. 10. 2005 na susedné parc. č. XXXX/X – zast. pl. a nádvorie o výmere 87 m² a parc. č. XXXX/X – záhrada o výmere 94 m² vo vkladovom konaní vedenom na bývalej Správe katastra Nitra pod č. V 6536/2005 bola zapísaná aj sporná parcela na rodičov žalovanej. Žalobcovia vystupovali vo vkladovom konaní ako darcovia, pričom rodičia žalovanej o tejto situácii celú dobu dobre vedeli na rozdiel od nich. Rodičom žalovanej darovali len susedné parcely č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X na výstavbu rodinného domu. Celú dobu od roku 2006, kedy bola zavkladovaná darovacia zmluva, až do roku 2019 žili v presvedčení, že sporná parcela je naďalej ich vlastníctvom. F. F. B. zastrešovala všetko potrebné ohľadom darovacej zmluvy a po jej zavkladovaní oznámila správcovi dane zmenu vlastníctva a zabezpečila priznanie dane z nehnuteľností na Meste Nitra. Po neveste F. B. nekontrolovali doklady, tieto len založili, keďže jej bezvýhradne dôverovali. Nehnuteľnosť užívali a obrábali, pričom nemali najmenšiu pochybnosť, že nie sú evidovaní ako vlastníci v katastri nehnuteľností.

Až na jar roku 2019 zistili, že parcela je evidovaná vo verejných listinách na rodičov žalovanej, pričom sa snažili mimosúdne dohodnúť na vrátení pozemku. Až keď si dovolili požiadať rodičov žalovanej, aby prepísali spornú parcelu na nich, nastalo „peklo“, na základe čoho im vlastný syn s nevestou zakázali vstup do ich záhrady vytvorením zábrany, kde tiež žalobcu 1/ dali na prejednanie priestupku na Okresný úrad Nitra, oddelenie priestupkov, keďže sa vraj neprístojne správal a nadával neveste do zlodejok.

12. Žalobcovia ďalej uviedli, že rodičia žalovanej v urýchlenom vkladovom konaní previedli spornú parcelu na svoju dcéru, pričom si boli dobre vedomí, že im riadne sťažia procesnú situáciu v domáhaní sa ich vlastníckeho práva. Keďže nastala zmena vlastníka na žalovanú v katastri nehnuteľností, katastrálny odbor OÚ Nitra už nemohol riešiť chybu v správnom konaní, ale musel ich odkázať na súd s určovacou žalobou proti súčasnej vlastníčke sporného pozemku.

13. Záverom žalobcovia uviedli, že žalovaná bola počas celého súdneho konania pasívna a neriešila možný procesný neúspech a následnú povinnosť na náhradu trov konania žalobcom. Až následne v odvolacom konaní, pritom dostatočne nešpecifikovala svoju sociálnu a majetkovú aktuálnu situáciu. Ak si niekto na materskej dovolenke s 2 deťmi rieši bytovú otázku, kúpi pozemok a stavia dom, je logické, že nemá zlú finančnú situáciu. Poukázali na sociálnu a majetkovú situáciu na ich strane, ktorá je značne odlišná od situácie žalovanej, pričom sú poberateľmi starobných dôchodkov na dolnej hranici ako jediného zdroju príjmu. Obaja majú vážne podlomené zdravie, obaja sú odkázaní na sociálnu službu, opatrovateľskú službu. Otec žalovanej odmietol dňa 13. 02. 2023 prispieť žalobkyňi v 2. rade na „rodičovský dôchodok“. Navrhli, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. potvrdil a zároveň im priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. K vyjadreniu žalobcov sa vyjadrila žalovaná podaním zo dňa 05. 10. 2023, v ktorom uviedla, že sa pridrieva vo všetkých svojich tvrdení, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní. Domnieva sa, že súd nemá pri rozhodovaní o trovách konania zohľadňovať len materiálne, resp. sociálne hľadisko, ale do popredia v tomto konaní vystupuje aj napríklad morálne a časové hľadisko. Žalobcovia, ako to sami uviedli, vedeli, že nehnuteľnosť nedarovali, akceptovali dlhodobu (celý život žalovanej) stav, aký vyplýval z katastra nehnuteľností, započali súdne konanie voči nej (a nie skôr voči pôvodným vlastníkom, keď s nimi nastala táto chyba), pričom spoločne s rodičmi žila v domnení, že nehnuteľnosti sú v ich vlastníctve s ohľadom na dlhoročnú starostlivosť. Akceptuje rozhodnutie súdu vo výroku I, avšak verí, že v tomto spore existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobcovia boli starobnými dôchodcami už v čase podania žaloby, a predsa mali dostatok financií na iniciovanie konania, boli v konaní zastúpení advokátom, musela sa však brániť, keď sa domnievala, že jej právo patrí. Žalobcovia veľmi dobre vedeli a rešpektovali, že nehnuteľnosť mali rodičia zapísanú na LV a plnili si povinnosti bdelych vlastníkov z toho vyplývajúce. Boli stotožnení s touto skutočnosťou a nie je pravdou, že „nevedeli, nemali znalosti, a podobné nepravdy“. V rokoch 2005 - 2019 bolo možné uhrádzať dane len v pokladni MsÚ Nitra, až neskôr odbor daní a poplatkov začal zasielať s rozhodnutím o vyrubení dane poštové poukážky a v súčasnosti nezasielajú poštové poukážky vôbec, nakoľko je možnosť uhrádzania daní elektronicky. V každom rozhodnutí v čase minulom, prítomnom aj budúcom správca dane má a bude mať povinnosť daňovníkovi uviesť, čo je predmetom dane, aká je jeho výmera, aká je jeho daň, resp. pomerná časť dane. Žalovaná ako vlastníčka predmetnej nehnuteľnosti tiež uhrádzala vyrúbené dane, a to od nadobudnutia nehnuteľnosti až dodnes, nakoľko nemá relevantný dôvod neplniť si povinnosti vlastníka aj napriek finančným okolnostiam v rodine. Vie s istotou, že starí rodičia chodili a vyplácali dane na MsÚ v Nitre, nakoľko sa vždy ponosovali, ako dlho stáli v rade. To, že začali v celej veci konať, keď sa o tom „akože dozvedeli na MsÚ“, nie je pravdou, nakoľko pracovníci nemôžu podávať informácie o skutočnostiach týkajúcich sa druhých osôb. Mohli konať 14 rokov pred obdobím, keď prepísali dom na jej sesternicu G. J., a nie až v roku 2019, keď im okolnosti nedovolili prepis predmetného pozemku o rozlohe 396 m². Namiesto toho žalobca 1/ „pomáhal“ jej otcovi pri stavaní státiť pre autá a ostatných prácach, ktorými si rodičia zveľaďovali svoje bývanie. A tiež boli v zlej finančnej situácii, nakoľko jej matka nepracovala a nemala žiadny príjem, žili z jedného malého platu. A aj napriek tomu kupovali materiál a nekradli, hoci takto sa vyjadruje a vyjadrovala žalobkyňa 2/ pred susedmi aj pred policajnými orgánmi a jej matka nechodila do ich domu kraďnúť, na čo žalobkyňa 2/ privolala policajnú hliadku. Už vtedy bolo zjavné, že zdravotne nie je v poriadku. Počnúc tým, že nová majiteľka získala dom, urážkami, zastrašovaním, ponižovaním bojuje za majetok, ktorý právom de iure a de facto patril jej rodičom, nakoľko ich právo a faktické užívanie počas celej doby nebolo nikým a ničím spochybnené. Aj k tejto skutočnosti boli súdu predložené písomné dôkazy - emailové správy a SMS rodiny. Nová majiteľka sa neštíti nikoho a ničoho, a to iba pre vidinu majetku a zisku.

Rodičia predložili súdu dostatok takých dôkazov, ktorými súd mohol uznať jej vlastnícke právo. Nejde len o účtovné doklady, ale aj o čestné vyhlásenia svedkov, ktorí potvrdili výpovede jej rodičov od samého začiatku sporu bez zmeny a uviedli, akým spôsobom pristupovali žalobcovia k danému pozemku a ako bolo ich stranou rešpektované vlastnícke právo jej rodičov. Záležitosť sa týkala rodiny, a preto rodičia ústnu dohodu považovali za záväznú, postavenú a prijatú nad úroveň zákona. Ťažko prijať rozhodnutie súdu za spravodlivé, keď už v prípravnom konaní v r. 2019 bolo rodičmi deklarované a od tejto doby nezmenené, že oni vybetónovali a obložili terasu dlažbou, vybudovali drevené oplotenie, postavili vonkajší krb, vybudovali kamenné sedenie, vykonali náter oplotenia, vybudovali chodníky z kameňov a zo zámkovej dlažby, vybudovali parkovacie miesta pre dve autá so zastrešením, dali vyhotoviť bránu vzorom totožnú s kovovými vložkami plotu, dali vyhotoviť elektrické samonosné zatváranie a k tomu betónové stĺpiky, vyhotovili betónový nájazd pre autá, vykonali terénne úpravy, čím si prispôbili exteriér pre svoj dom a pre nikoho iného, vykonali zateplenie spoločnej vodovodnej šachty, zlikvidovali hnojisko v strede záhrady, z dôvodu prevalenej kanalizácie dali vymeniť kanalizačnú šachtu, čo tak isto sami financovali bez príspevku žalobcov, kosili, postrekovali chodník, strihali vinič aj stromy, skrátka všetko, čo sa očakáva a považuje za samozrejmú bdelych vlastníkov. Žalobcovia ničím, ani jediným slovom nedali najavo počas dlhých rokov, že si neželajú, aby sa na ich pozemku niečo menilo, stavalo, prerábalo a podobne. Prečo až v roku 2019? Bolo tak z dôvodu ziskuchtivosti G. J. a jej matky G. L., ktorá má bohaté skúsenosti s dedením, resp. nededením rodinných príslušníkov v minimálne troch prípadoch. Keď už rodičia investovali svoje úsilie, peniaze a čas, je nutné na základe rozhodnutia súdu a krivých výpovedí žalobcov všetko zničiť, odstrániť, odvieŕať a iným spôsobom zrušiť, pretože „nová majiteľka“ už stihla pred časom rodičom vykričať, že ich brána otvorením zasahuje do jej majetku a ona je tá nová majiteľka, ktorej patrí všetko, hoci rodičia zakúpili časť stromov, ktoré rastú v záhrade. Rodičia mali a majú finančné problémy, keďže sa matka nedokázala vzhľadom k pretrvávajúcim zdravotným problémom zapojiť do pracovného procesu a ich príjem nedosahoval životné minimum. Rozhodnutím súdu prišli úplne o všetky tvrdo ušetrené financie, ktoré do dnešnej doby investovali. Investície jej rodičov počas 15 rokov do predmetnej nehnuteľnosti prevyšujú sumu, ktorá bude súdom určená v podobe súdnych trov. A nie len túto sumu, ale aj sumu majetku rodičov, ktorý bol uskladnený v garáži a dielni žalobcov. Nič z ich majetku im nebolo vydané a novou majiteľkou G. J. bolo popreté. Jej otec dostal SMS-ky od G. J. (predložené žalovanou), kde po ich prečítaní bude odvolaciemu súdu jasné, kto naopak žije v „pekle“ a kto je jeho strojcom. Tiež uviedla, že predkladá časť kópií paragonov, ktorými rodičia dokazujú nákup materiálu a tovarov. K dispozícii síce majú aj ďalšie, no tieto sú už nečitateľné vzhľadom k času. Nie všetky pokladničné bloky boli zachované aj napriek tomu, že boli obstarané riadne, nepochádzajú z trestnej činnosti, ako to prezentujú žalobcovia. Nič neukladá povinnosť archivovať pokladničné bloky a z toho dôvodu nemôžu v dostatočnej miere preukázať, že veci uskladnené v priestoroch žalobcov patrili rodičom. Z povahy, svedomia a charakteru rodičov je presvedčená, že chceli len a len to, čo im právom patrilo a navyše súhlas k ich uskladneniu dali žalobcovia a nie nová vlastníčka, ktorá nemala ani vedomosť ani právo prijať rozhodnutie. Všetko, čo sa nachádzalo v dome starých rodičov a v ich priestoroch bolo zlikvidované bez toho, aby si jej rodičia svoj majetok, ktorý si poctivo obstarali, vzali späť. Starí rodičia (žalobcovia) sa takto nemilo a neracionálne zachovali voči nej a jej rodičom, hoci z ich strany nevznikol žiaden podnet na to, aby mali dôvod konať tak, ako konali. Podaním žaloby sa situácia v jej rodine značne zhoršila. Nemohli s manželom stavať dom pri jej rodičoch kvôli nepríjemnostiam zo strany žalobcov (volanie polície), museli si hľadať iné miesto pre stavbu domu. Vzhľadom na vysoké ceny predali byt, kúpili pozemok a začali stavať dom. Je pravda, že majú hypotekárny úver, treba však uviesť, že úver si museli brať aj na kúpu pozemku, keďže sa stavba na pozemku jej rodičov stavať nemohla. Nateraz museli tento úver preuvereňovať, pričom dostali veľmi vysoký úrok. Od roku 2017 bola do februára 2023 na rodičovskej dovolenke, čiže celé obdobie trvania súdneho procesu. Tento proces skomplikoval jej finančnú situáciu, nakoľko príjem z rodičovskej dovolenky je minimálny.

15. Záverom uviedla, že sa žalobcovia po vyhlásení rozsudku, ešte pred doručením písomného vyhotovenia rozsudku, začali správať k spornej nehnuteľnosti ako svojej, pričom rozhodnutie nebolo ešte právoplatné. Týmto konaním, ktoré vyvolali žalobcovia, sa situácia zhoršila natoľko, že jej rodičia, bývalí vlastníci, započali predaj ich domu, v ktorom prežili celý život aj s ňou. Žalobcovia neprímerane, hrubo a absolútne nevhodne už počas konania vystupovali voči nej a jej rodičom. Podľa jej názoru by mal súd prihliadať na všetko, čo počas konania vyšlo najavo a zohľadniť všetky okolnosti pri rozhodovaní o trovách konania. Na základe vyššie uvedeného opätovne navrhla, aby odvolací súd napadnutý výrok II. (a závislý výrok III.) zmenil tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania (§ 388 CSP). Prípadne, ak by takéto rozhodnutie bolo v rozpore so zásadou inštančnosti konania a rozhodovania o

trovách konania, žalovaná navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie (§ 389 CSP).

16. Žalobcovia vo svojom podaní zo dňa 12. 10. 2023 k vyjadreniu žalovanej uviedli, že v sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane sporu. Len v prípade, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Skutočnosti uvádzané žalovanou neobstoja. Bola to ich vôľa darovať nehnuteľnosti evidované na LV č. XXX pre kat. úz. D. tomu, kto sa o nich na starosť postará. Nie je pravdou, že vedeli, že chybou na správnom orgáne v roku 2006 došlo k prevodu sporného pozemku na ich syna a nevestu, pričom užívali nehnuteľnosť nepretržite od 60-tych rokov minulého storočia. Žalobkyňa 2/ má citovú väzbu na túto záhradu a počas aktívneho života nemali dôvod prevádzať ju na syna a nevestu. Celá história narušených vzťahov v ich rodine od roku 2019 nepredstavuje dôvody hodné osobitného zreteľa. Bezzvýhradne dôverovali neveste, matke žalovanej - F. F. B., ktorá všetky úradné záležitosti okolo prevodu susedných pozemkov zastrešovala a až s odstupom času zistili, že od roku 2006 mala vedomosti o chybe pri zápise sporného pozemku v katastri nehnuteľností, o čom ich neinformovala. Až po zistení chyby v katastri nehnuteľností a na Meste Nitra v r. 2019 začali rodičia žalovanej urýchlene konať, prepísali záhradu na žalovanú a na návrhy žalobcov na mimosúdne riešenie tejto záležitosti reagovali neadekvátne.

17. Ďalej poukázali na to, že finančná situácia žalovanej, jej rodiny a jej rodičov nie je taká nepriaznivá, ako sa to snaží vykresliť vo svojom vyjadrení. Po nahliadnutí do katastrálneho portálu zistili, že kúpila stavebný pozemok s prístupovými cestami, stavia rodinný dom a v priebehu dvoch rokov boli jej a jej manželovi poskytnuté tri bankové úvery. Bankové ústavy v tejto dobe poskytnú úvery len dlžníkom, ktorí sú solventní a majú schopnosti úvery splácať aj s vysokými úrokovými sadzbami. Teda žalovanej a jej manželovi by úvery neboli poskytnuté, ak by nespĺňali súčasné prísne kritéria pri poskytovaní bankových úverov. Bankám nepostačuje založenie nehnuteľností, ale je potrebný adekvátny príjem žiadateľov o úver. Rodičia žalovanej si tiež v posledných dvoch rokoch kúpili nehnuteľnosti v susedstve žalovanej v D. – N. pri E. ulici, čo je veľmi dobrá lokalita a ceny pozemkov tu odhadom začínajú na sume 150 €/m². Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 9C/49/2019-322 zo dňa 25. 04. 2023 v časti výrokov II. a III. potvrdil.

18. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom, stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 písm. m/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 365 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch II. a III. je vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

19. Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobcovia 1/ a 2/ sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 14. 06. 2019 domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa v kat. území D., pozemku registra „C“, parc. č. XXXX/X - záhrady o výmere 396 m², zapísanej na LV č. XXXX Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor (ďalej ako „nehuteľnosť“ v príslušnom gramatickom tvare). Žalobu odôvodňovali tým, že darovacou zmluvou uzatvorenou dňa 12. 10. 2005 v znení jej dodatku a opravy nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pozemku reg. „C“, parc. č. XXXX/X - záhrady o výmere 396 m² v kat. úz. D. na rodičov žalovanej. Žalovaná bola zapísaná ako vlastníčka nehnuteľnosti na základe vkladu darovacej zmluvy pod č. V3829/2019 Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor. Nakoľko právni predchodcovia žalovanej dotknuté nehnuteľnosti nenadobudli do vlastníctva právne relevantným spôsobom, nemohli vlastníctvo k nehnuteľnostiam platne na žalovanú previesť. Právni predchodcovia žalovanej nemohli byť vlastníckymi dotknutých nehnuteľností v zmysle konečného znenia darovacej zmluvy z roku 2005 v znení jej dodatku a opravy, nakoľko vedeli, že takto upravenou a zavkladovanou zmluvou nebola darom prevádzaná nehnuteľnosť parc. č. XXXX/X, pričom ju nemohli nadobudnúť ani titulom vydržania v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka, keďže ju užívali so súhlasom žalobcov. Žalovaná bola toho názoru, že nehnuteľnosť nadobudla titulom darovacej zmluvy v dobrej viere vychádzajúc z údajov uvedených v

katastri nehnuteľností. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom vo veci tak, že určil vlastnícke právo žalobcov k spornej nehnuteľnosti a priznal im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie (v časti II. a III. výroku), na základe čoho je napadnutý rozsudok predmetom prieskumu odvolacím súdom.

20. Počas prebiehajúceho odvolacieho konania odvolací súd vykonanou lustráciou v registri obyvateľov SR zistil, že žalobca 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom C. XXX/XX, D., zomrel dňa XX. XX. XXXX. Žiadosťou zo dňa 27. 05. 2024 odvolací súd žiadal notárku JUDr. Alenu Mesárošovou (poverenú súdnu komisárku) o oznámenie okruhu dedičov po poručiteľovi A. B.. Zároveň žiadal aj o zaslanie právoplatného dedičského rozhodnutia s vyznačenou právoplatnosťou. Dňa 28. 05. 2024 notárka JUDr. Alena Mesárošová doručila odvolaciemu súdu uznesenie č. k. 36D/39/2024, D not 32/2024 zo dňa 07. 05. 2024, z ktorého vyplynulo, že žalobca 1/ A. B. zomrel dňa XX. XX. XXXX, pričom súd potvrdil nadobudnutie dedičstva jedinému dedičovi G. G. J., K. L., nar. XX. XX. XXXX, M. XXXX/X, D..

21. Podľa § 61 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“), procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

22. Podľa § 63 ods. 1 CSP, ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať.

23. Podľa § 63 ods. 2 CSP, v konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve.

24. Podľa § 64 CSP, ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

25. Podľa § 65 ods. 1 CSP, právny nástupca podľa § 63 a § 64 prijíma stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené, kedy na strane pôvodného žalobcu 1/ A. B. nastala strata procesnej subjektivity a jeho právnym nástupcom sa stala: G. G. J., K. L., nar. XX. XX. XXXX, M. XXXX/X, D., odvolací súd podľa § 63 ods. 2 CSP rozhodol, že s ňou v konaní bude pokračovať ako s právnou nástupkyňou po pôvodnom žalobcovi 1/.

27. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

30. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní, spravidla v spore, uspel, má právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane alebo strane, ktorej to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napríklad takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP.

31. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Uvedené zákonné ustanovenie predstavuje možnosť, kedy súd nemusí zaviazat

neúspešnú stranu sporu, resp. stranu, ktorá procesne zavinila zastavenie konania na náhradu trov konania protistrany a protistrane tak náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Zo znenia uvedeného ustanovenia § 257 CSP je pritom zrejmé, že zákon vyžaduje pre aplikáciu uvedeného zákonného ustanovenia vždy spojenie dvoch podmienok a to: a) dôvody hodné osobitného zreteľa a b) výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výnimočnosť prípadu môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane strán konania. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia individuálnych okolností konkrétnej veci. Týmito okolnosťami môžu byť osobné, majetkové a sociálne pomery strán konania, dôvody uplatnenia nároku na súde, či postup strany v konaní. Ustanovenie § 257 CSP však neslúži na zmiernenie, alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami a jeho použitie neodôvodňuje len sama skutočnosť, že strana nie je solventná, alebo že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

32. Po preskúmaní danej veci dospel odvolací súd k záveru, že tu neexistujú také dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by výnimočne umožňovali žalobcom náhradu trov konania celkom alebo aspoň sčasti nepriznať. Odvolací súd pritom považuje za potrebné zvýrazniť, že toto ustanovenie viaže možnosť nepriznať náhradu trov konania nielen na danosť dôvodov hodných osobitného zreteľa, ale vyžaduje tiež existenciu výnimočných okolností, ktorá môže spočívať v okolnostiach danej veci alebo v okolnostiach na strane sporových strán. Z predmetného ustanovenia § 257 CSP teda vyplýva, že v jeho prípade pôjde o výnimočnú aplikáciu, ktorá má umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania bolo možné prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a prípadne odstrániť neprimeranú tvrdosť. Vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, o aký sa v prejednávanej veci bezpochyby nejedná.

33. V tejto právnej veci sa jednalo o klasický spor o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnému majetku. Skutočnosť, že žalobcovia boli do podania žaloby v roku 2019 nečinní, nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa, pretože vlastnícke právo je nepremlčateľné, je teda právne bezvýznamné, kedy sa ho vlastník domáha a jeho uplatnenie určovacou žalobou bez ohľadu na dĺžku času, ktorá uplynula od nesprávneho zápisu vlastníckeho práva v prospech inej osoby do katastra nehnuteľností, nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Je potrebné zdôrazniť, že žalobcovia v danom konaní iba uplatňovali svoje legitímne základné právo na súdnu ochranu spôsobom, ktorý CSP pripúšťa, keď sa dôvodne domáhali určenia svojho vlastníckeho práva. Žalovaná mala vedomosť o postoji žalobcov k spornému pozemku, keďže ku konfliktom so žalobcami malo začať dochádzať už po ich zistení, že sporný pozemok bol prepísaný na žalovanú, pričom postoj žalobcov k spornému pozemku a k tomu, ako mal tento „opustiť“ vlastnícku sféru žalobcov jej bol známy aj v priebehu celého konania, napriek tomu v konaní aj naďalej sponybovala nároky žalobcov. Teda jej postoj bol vo vzťahu k nárokom žalobcov od počiatku zamietavý, pričom sa mohla na tieto skutočnosti informovať priamo u svojich rodičov, ktorí v zmysle ich výpovedí pred súdom prvej inštancie vedeli o tom, že predmetom darovania zo strany žalobcov nebola sporná nehnuteľnosť. Z výpovedí žalovanej a jej rodičov tiež vyplynulo, že žalobcom bol zamedzený vstup na spornú nehnuteľnosť, a teda žalobcovia ani nemali inú možnosť, než domáhať sa určenia svojho vlastníckeho práva v súdnom konaní voči žalovanej ako zapísanej vlastníčke spornej nehnuteľnosti. Prenášanie zodpovednosti za predmetný spor žalovanou na žalobcov tak nemá reálny základ. V konaní bola žalovaná zastúpená advokátom, a teda si musela byť vedomá rizika vzniku povinnosti platiť trovy konania v prípade jej neúspechu v konaní. Ak sa javí žalovanej ako nespravodlivé, že musí v konaní znášať trovy konania, pričom v tejto súvislosti zdôrazňovala morálne hľadisko, odvolací súd je presne opačného názoru. V rozpore s elementárnou spravodlivosťou by za daných okolností bolo nepriznanie náhrady trov konania žalobcom, ktorí sa len domáhali svojho vlastníckeho práva, ktoré im bolo odopierané, pričom boli v konaní úspešní a ich žaloba bola dôvodná.

34. Je potrebné uviesť, že žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie neriešila a ani nijako nezdôvodňovala svoju sociálnu, majetkovú, osobnú či inú sféru života z hľadiska existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. Urobila tak až v odvolacom konaní s tým, že nemá byť zohľadnené len materiálne a sociálne hľadisko, ale je potrebné do popredia postaviť aj morálne a časové hľadisko. Žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa však nepreukázala a také odvolací súd ani nezistil. Skutočnosť, že nemohla na darovanom pozemku stavať rodinný dom pre svoju rodinu, nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktorý by odôvodňoval nepriznanie náhrady trov konania žalobcom, navyše, ak bolo vlastnícke právo k spornému pozemku priznané rozhodnutím súdu prvej inštancie práve žalobcom.

Takýmto dôvodom nie je ani žalovanou tvrdený dopad podanej žaloby na jej zdravie a tehotenstvo, ktorý nebol žalovanou nijakým spôsobom preukázaný. Tiež skutočnosť, že s manželom dostala vysoký úrok na úver (opätovne ničím nevydokladované) s vecou priamo nesúvisí a nemožno to dávať za vinu žalobcom, ktorí len bránili svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Žalovaná predložila v konaní potvrdenia o poberaní prídavku na dieťa a rodičovského príspevku, ale bližšie nešpecifikovala ňou tvrdené skomplikovanie finančnej situácie súdnym procesom, čo bez ďalšieho neznamena a nepreukazuje, že zaplatením trov konania by sa žalovaná ocitla v tak závažnej sociálnej alebo majetkovej situácii, ktorá by predstavovala dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalobcom, kde žalovaná ani výslovne netvrdí, že jej finančná situácia neumožňuje trovy konania uhradiť. Navyše, aj sama žalovaná uviedla, že má s manželom hypotekárny úver a úver na kúpu pozemku, čo v súvislosti s preskúvaním bonity klientov bánk a ich schopnosti splácať úver nenasvedčuje nepriaznivej finančnej situácii žalovanej.

35. Dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, či výnimočnými skutočnosťami nie sú ani skutočnosti uvádzané žalovanou v jej vyjadrení zo dňa 05. 10. 2023, ktoré sa týkajú jej rodičov, ich majetku a finančnej situácie, pretože títo ani neboli účastníkmi konania. Je potrebné upozorniť žalovanú, že o určení vlastníckeho práva žalobcov rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom č. k. 9C/49/2019-322 zo dňa 25. 04. 2023 tak, že určil vlastnícke právo žalobcov k spornej nehnuteľnosti (I. výrok, ktorý nebol napadnutý odvolaním), teda už neobstoí konštatovanie žalovanej, že rodičia predložili súdu prvej inštancie dostatok dôkazov, ktorými mohol súd prvej inštancie uznať jej vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti, resp. že ide o majetok, ktorý de iure a de facto patril jej rodičom. Ak mala žalovaná nejaké pochybnosti ohľadom správnosti právnych záverov súdu prvej inštancie, respektíve tieto nepovažovala za spravodlivé, mohla odvolaním napadnúť aj I. výrok vyššie uvedeného rozsudku, čo však neurobila.

36. V zmysle všetkých vyššie uvedených skutočností tak v danom prípade nejde o žiaden výnimočný prípad, v ktorom by boli dané dôvody hodné osobitného zreteľa vedúce k nepriznaniu náhrady trov konania, kde povinnosť žalovanej zaplatiť náhradu trov konania žalobcom nepredstavuje neprimeranú tvrdosť voči žalovanej, ani nie je v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná nepreukázala existenciu takých dôvodov hodných osobitného zreteľa, na základe ktorých by žalobcom nemala byť priznaná náhrada trov konania v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku a také neboli odvolacím súdom zistené. Z tohto dôvodu nebol dôvod na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti II. a III. výroku a odvolací súd rozsudok v tejto časti potvrdil.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania sú žalobcovia (teda žalobkyňa 2/ a G. G. J., s ktorou sa pokračuje v konaní ako s právnu nástupkyňou žalobcu 1/ podľa výsledkov dedičského konania), preto im odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP voči neúspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a to v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).